

JUDr. Tereza Jonáková
Policejní akademie České republiky v Praze
Fakulta bezpečnostního managementu
Katedra veřejnoprávních disciplín

Vybrané aspekty omezení práva na informace II

Jedním ze základních demokratických principů typických pro výkon veřejné správy v České republice je její publicita. Občané mají díky tomuto principu právní nárok na přístup k informacím o činnosti veřejné správy a orgány veřejné správy mají, proti tomuto právu, povinnost požadované informace, nevztahuje-li se na ně zákonné omezení, poskytovat. Povinnost „přiměřené“ informovanosti zapracovávají příslušné zákony ve světle příslušných evropských a mezinárodních předpisů upravujících pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k nim. Přijetím této legislativy a samotným definováním práva na informace je posílena nejen informovanost široké veřejnosti o fungování institucí veřejné správy, ale právě samo právo s informacemi v mezích legislativy nakládat a využívat je ke svému prospěchu.¹

Z usnesení Ústavního soudu ÚS III. 156/02: vyplývá, že „Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti a v jeho okolí.“ Princip proporcionality tak přikazuje povinným subjektům, aby v každém konkrétním případě došlo jen k takovému omezení práva či svobody, které je nutné, a které lze spravedlivě požadovat tak, aby byl ještě naplněn účel omezení (ochrana majetku, zdraví, života).

Zákonná úprava dané problematiky a především poté její praktická realizace však naráží na řadu problémových okruhů. Bezesporu prvním bodem je v daném okruhu zájmu konflikt práva na informace prostřednictvím InfZ. a institut nahlížení ve smyslu ustanovení § 38 správního řádu. Dalším faktem je ne zcela jasná a systematicky urovnaná právní úprava InfZ. a především návaznost subsidiarity správního řádu. Řešení úhrady nákladů spojených s poskytnutím informací nevykazuje u povinných subjektů shodu a pro žadatele tak zcela bezprecedentně popírá spolehlivost činnosti povinných orgánů ve smyslu „obdobného“ výkonu a „očekávatelnosti“ jejich stejné agendy. Následné zveřejnění informací a především jejich rozsah je komplikován osobou žadatele v pozici „privilegovaný“ vs. „neprivilegovaný“ či samostatně za zmínku stojící rozptýl „veřejnosti“ informací např. v podobě zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv, v platném znění, zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění nebo vůbec samostatné existenci veřejných rejstříků (zde např. ve smyslu insolvenčního).

¹ Blíže PAVLÍČEK, Václav a kol. *Ústava a ústavní řád České republiky*. 2 díl. Práva a svobody. Praha: Linde, 1999. ISBN 80-7201-170-7.

Komplikace výkonu daného práva je citelná i z osobního individuálního postoje některých žadatelů o informace, kteří institut zneužívají např. do podoby zahlcení povinných orgánů šikanózními žádostmi o informace.

Ochrana obchodního tajemství

Výjimka z povinného uveřejnění platí rovněž u obchodního tajemství.¹ Konstatování toho, co je obchodním tajemstvím, bývá s výhodou, je-li, stranami, v případě smluvní agendy, ujednáno. Není-li tato skutečnost upravena, je na smluvní straně, která dokument zveřejňuje, aby vše povinné - včetně případného určení rozsahu obchodního tajemství - anonymizovala. Formulace ustanovení § 9 odst. 1 InfZ. je zcela striktní a platí, že pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Porušením obchodního tajemství je ve znění § 1985 OZ „jednání, jímž někdo jiné osobě sdělí nebo zpřístupní obchodní tajemství nebo ho využije pro sebe“ a zakládá, podle ustanovení § 2976 odst. 2 písm. h) OZ, na nekalou soutěž. Problematika obchodního tajemství² je, ne zcela správně, např. v případě veřejných zakázek značně extenzivní povahy. Z praktického průzkumu např. vyplynulo, že zájemci o soutěž označují jako obchodní tajemství i např. jednotlivé položky tvořící finanční výkaz a výměr (tj. dílčí součty a mezi-součty). Konečnou cenu, jež je nutná ke zveřejnění, poté regulují v návaznosti např. na finanční, zpětně vyplácené, bonusy, či služby s dodáním předmětu veřejné zakázky související. Obchodní tajemství, právě v případě veřejných zakázek, obsahuje konkurenčně významné informace, které jsou tržně využitelné, jejich vyzrazení je způsobilé znevýhodnit v hospodářské soutěži a způsobit zlepšení podnikatelského postavení třetích osob na trhu.

Vzhledem k tomu, že zákonodárce do zákona uvedl text, který nelze vykládat testem proporcionality bez toho, aniž by bylo v zásadě současně zcela popřeno ustanovení § 9 InfZ., předjímá zákonodárce řešení této problematiky sám a to v neprospěch provádění testu proporcionality. Povinné subjekty tak v zásadě upřednostňují právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 Listiny a právo podnikat podle čl. 26 Listiny nad právem na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny, neboť pro dotčené osoby mají výše uvedená práva zásadní existenční význam a převažuje zájem na jejich ochraně před politickým právem na přístup k informacím.

Při uplatnění obchodního tajemství jako výjimky z poskytování informací musí být naplněn jak znak subjektivní - skutečnosti mají být podle vůle podnikatele utajeny, tak i objektivní - kdy např. údaje v přílohách a výkazech vycházejí z účetnictví a tudíž nejsou v běžných obchodních kruzích dostupné. Ohledně znaku konkurenční významnosti se jedná o hodnotu, která podnikatele na trhu zvyhodňuje oproti jiným subjektům (např. know-how), ale také o hodnotu, u které by obecnou znalostí daného údaje mohl být podnikatel oproti jiným poškozen, nebo by proti němu

¹ § 504 OZ stanoví, že *obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.* Ochrana obchodního tajemství vzniká kumulativním naplněním všech znaků.

² Blíže např. LAVICKÝ Petr a kol. *Občanský zákoník. I: Obecná část* (par. 1-654). Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1785-1788. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-529-9.

mohl jiný subjekt získat konkurenční výhodu.¹ Znalost daných údajů by mohla vést, např. v případě výběrového řízení, k předkládání podhodnocených nákladů nebo nadhodnocených výnosů jinými potencionálními soutěžícími v rámci výběrového řízení.

V případě žádosti o informace u obchodního tajemství platí, že musí být všechny znaky² obchodního tajemství naplněny již při podání žádosti o informace, a že je třeba je zkoumat nejen co do procesu, ale i hmotně právního výsledku, neboť obchodní tajemství se může vztahovat jak k procesu získávání, tak i samotnému závěru. V roce 2016 byla v Úředním věstníku EU publikována Směrnice o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací,³ jejímž hlavním cílem bylo zvýšit konkurenceschopnost podniků právě prostřednictvím ochrany obchodního tajemství.⁴

Registr smluv

Dotazní problematika spolu se zadáváním veřejných zakázek a smluvní agendou je velmi častým dotazem žadatelů. Situaci se zcela jistě částečně, s účinností od 1. 7. 2016, podařilo vyřešit existujícím zákonem č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv, v platném znění (dále jen „zákon o registru smluv“), který ukládá povinnost všem státním a veřejnoprávním institucím, územně samosprávným celkům, státním podnikům a právnickým osobám, v nichž má majetkovou účast stát a dalším osobám v zákoně uvedeném od 1. 7. 2016 uveřejňovat nově uzavírané soukromoprávní smlouvy,⁵ smlouvy o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci s hodnotou plnění nad 50 tisíc Kč bez DPH ve veřejném informačním systému veřejné správy provozovaným Ministerstvem vnitra ČR.

Poměrně stručný zákon přináší do praxe řadu výkladových a zejména aplikačních problémů. Zákon o registru smluv zavedl svým způsobem i určitou retroaktivitu, neboť určil, že pokud byla smlouva, na níž se vztahuje povinnost uveřejnění, uzavřena přede dnem 1. 7. 2016, a po tomto dni byla uzavřena dohoda (dodatek), kterou se taková smlouva doplňuje, mění, nahrazuje nebo ruší, uveřejní se prostřednictvím registru smluv spolu s touto dohodou i dotčená smlouva. Zákon o registru smluv uvádí i případy, kdy není třeba smluvní ujednání uveřejňovat,

¹ Blíže ŠTENGLOVÁ Ivana a kol. *Obchodní tajemství: praktická příručka*. Praha: Linde, 2005. ISBN 80-7201-559-1; nebo ŠTENGLOVÁ Ivana, Stanislav PLÍVA, Miloš TOMSA a kol. *Obchodní zákoník komentář*. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. ISBN 978-80-7400-354-7.

² Tj. konkurenčně významné skutečnosti obchodní, výrobní nebo technické povahy, dále o určitelnost, tj. objektivní vnímatelnost, ocenitelnost jako o penězi vyjádřené hodnotě, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích a souvislost s obchodní činností jejíž utajení je provedeno již samotným vlastníkem např. technickými nebo právními opatřeními.

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním.

⁴ Blíže např. Právní prostor. *Mezinárodní a evropské právo. Nová směrnice o ochraně obchodního tajemství* [online]. [cit. 2019-01-26]. Dostupné z: <https://www.pravniprostor.cz/clanky/mezinarodni-a-evropske-pravo/nova-smernice-o-ochrane-obchodniho-tajemstvi>.

⁵ Tj. smlouvy uzavírané podle OZ.

a mj. zmiňuje i případ obchodního tajemství.¹ Důvodová zpráva k zákonu o registru smluv hovoří stran výjimek k nutnosti uveřejnění o zohlednění obecně platných zákazů vyplývajících ze zákonů týkajících se přístupu k informacím. Z výjimky tak vyplývá, že nelze uveřejnit utajované informace, které jsou vedeny v seznamu utajovaných skutečností, ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, v platném znění nebo osobní údaje, dříve ve smyslu ZOOU, nyní Nařízení a ZOZOU, které však již nejsou oprávněně zveřejněny, popř. evidovány ve veřejných institucích.

Dále jsou z povinnosti vyňaty osobní údaje příjemců veřejných prostředků dle § 8b InfZ., osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři, popř. zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti v souladu s § 5 ZOZOU a čl. 6 Nařízení. Z uveřejnění je vyloučeno, v limitech veřejnoprávních předpisů, obchodní tajemství, informace týkající se plnění úkolů zpravodajských služeb, např. dle zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, a zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí, informace spojené s majetkovými poměry osoby, se kterou povinný subjekt uzavřel smlouvu a informace, které jsou typicky předmětem autorskoprávní ochrany dle autorského zákona či jiné ochrany duševního vlastnictví.

Pro typický příklad lze uvést např. přirovnání ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 písm. b) zákona o registru smluv, kdy se povinnost uveřejnit prostřednictvím registru smluv nevztahuje na *technickou předlohu, návod, výkres, projektovou dokumentaci, model, způsob výpočtu jednotkových cen, vzor a výpočet* a v kontextu výjimky dále, kterou zákonodárce zmiňuje v ustanovení § 3 odst. 2 písm. j) zákona o registru smluv, tj. *smlouvu, která je uzavřena s autorem nebo výkonným umělcem*

¹ V registru smluv nemusí být zveřejněny smluvní ujednání, které ustanovil zákonodárce do ustanovení § 3 zákona o registru smluv. Jedná se např. o tyto výjimky u smluv:

- 1) jsou uzavřeny s fyzickou osobou, pokud tato osoba jedná mimo své podnikatelské oprávnění (typicky smlouvy s fyzickými osobami o poskytování zdravotní péče za úhradu bez ohledu na výši peněžního plnění);
- 2) jejichž hodnota předmětu smlouvy je 50 000 Kč bez DPH nebo nižší;
- 3) jsou o poskytování a úhradě zdravotních služeb hrazených z veřejného zdravotního pojištění a smlouva o úhradě léčivých přípravků obsahujících očkovací látky pro pravidelná očkování;
- 4) jsou povahy technické předlohy, návodu, výkresu, projektové dokumentace, modelu, způsobu výpočtu jednotkových cen, vzoru a výpočtu;
- 5) jsou smlouvou, jejíž plnění je prováděno převážně mimo území České republiky;
- 6) jsou smlouvou uzavřenou na komoditní burze, na regulovaném trhu nebo evropském regulovaném trhu, v dražbě nebo v aukci anebo jiným obdobným postupem, s nímž je spojen zvláštní způsob přechodu nebo převodu vlastnického práva;
- 7) jsou smlouvou, která je uzavřena s autorem nebo výkonným umělcem v souvislosti s autorským dílem nebo uměleckým výkonem;
- 8) obsahují informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím, tj. zejména:
 - a) obsahují utajované informace,
 - b) obsahují obchodní tajemství; při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

v souvislosti s autorským dílem nebo uměleckým výkonem není neuveřejnění taktéž sankcionováno. Již zde však, což připouští i komentář k zákonu,¹ lze mít za to, že v rámci daného ustanovení může docházet k masivnímu obcházení práva, neboť s ohledem na nastavení parametrů autorského díla, se z citace § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, v platném znění, rozumí autorským dílem i projektová dokumentace nebo stanoviska objednávaná jako podklad pro různá rozhodnutí. Rozdíl oproti výjimce uvedené v § 3 odst. 2 písm. b) zákona o registru smluv je v tom, že zatímco v písmenu b) je z uveřejňovací povinnosti vyloučena pouze příloha, jejíž neuveřejnění nemá vliv na naplnění účelu transparentnosti, v rámci výjimky pod písm. i) může být smlouva na obdobný předmět plnění, která byla uzavřena přímo s autorem, zcela vyjmuta z uveřejňovací povinnosti.

Omezení práva na informace se netýká možnosti smluvního ujednání povinného subjektu s třetí stranou o závazku mlčenlivosti. V případě obchodního tajemství anonymizuje povinný subjekt ty pasáže, které jej obsahují, a zbývající část dokumentu žadateli poskytne. Důvody odmítnutí musí povinný subjekt řádně specifikovat a odkázat žadatele na osobu, která právo k obchodnímu tajemství vykonává. Povinnost řádného odůvodnění ke všem bodům, možného obchodního tajemství uvedl jasně Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 155/2015-195, když uvedl, že *„Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti - má-li rozhodnutí dostat požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí - náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.“*

Sankce za neuveřejnění stanovil zákonodárce, s účinností od 1. 7. 2017, do ustanovení § 6 a § 7 zákona o registru smluv a spočívají v tom, že smlouva, na niž se vztahuje povinnost uveřejnění prostřednictvím registru smluv, nabývá účinnosti nejdříve dnem uveřejnění (výjimkou je pouze smlouva, která byla uzavřena za účelem odvrácení nebo zmírnění újmy hrozící bezprostředně v souvislosti s mimořádnou událostí ohrožující život, zdraví, majetek nebo životní prostředí). Nebyla-li smlouva, která nabývá účinnosti nejdříve dnem uveřejnění, uveřejněna prostřednictvím registru smluv ani do tří měsíců ode dne, kdy byla uzavřena, platí, že je zrušena od počátku. Pokud by bylo za této situace plněno, jedná se o plnění bez právního důvodu a strany mají právo na vypořádání podle zásad o vypořádání bezdůvodného obohacení, na základě rozhodnutí soudu na návrh některé ze stran, podle OZ.

Plnění povinností podle zákona o registru smluv podléhá kontrole, ve smyslu zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, v platném znění, kdy kontrolní orgán sice

¹ Blíže PODEŠVA, Vilém; SOMMER, Lukáš; VOTRUBEC, Jiří; FLAŠKÁR, Martin; HARNACH, Jiří; MĚKOTA, Jan a Martin JANOUŠEK. *Zákon o registru smluv. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2016. ISBN 978-80-7552-102-6.

nemůže závazně vyslovit, že smlouva je zrušena, popř. nenabyla účinnosti s účinky uvedenými výše, může však ukládat opatření k nápravě. Nároky, které legislativa na povinné subjekty, ve vztahu k registru smluv, uvalila, tak předpokládá, že zaměstnanci u povinných osob, kteří smlouvy zveřejňují, musí být schopni alespoň v obvyklých případech samostatně posoudit co je ke zveřejnění, a který příslušný text ze smlouvy je třeba znečitelnit - anonymizovat.

Řadu smluvních vztahů se tak rozhodli povinné subjekty řešit prostřednictvím rámcových smluv, na základě kterých lze jednotlivá plnění považovat pouze za dílčí realizaci (v registru smluv je uveřejněna pouze rámcová smlouva). Minimalizace „střetu“ s registrem smluv u některých povinných subjektů je znatelná i z obsahu jejich smluvní politiky, kdy se smluvní povinnost zveřejnění na základě vzájemné dohody.¹ To může mít své výhody právě i z hlediska anonymizace smluv, pokud jde o informace tvořící obchodní tajemství. S ohledem na sankci zrušení smlouvy od počátku tak na povinných osobách leží riziko dvojího možného výkladu. V případě že budou mít za to, že daná smlouva nesmí být zveřejněna, může být jejich závěr chybný a tato smlouva pak bude zrušena od počátku. Obdobně v případě, kdy bude mít povinná osoba za to, že je nutno smlouvu zveřejnit, aby nedošlo k jejímu zrušení, může tím zasáhnout do oprávněných zájmů upravovaných veřejnoprávními předpisy týkajícími se ochrany informací.

S anonymizací dat je spojena, ve vybraných oblastech praxe, řada problémů. Na některé zákonodárce reagoval novelizacemi zákona,² některé zůstávají prozatím v setrvačnosti věcí okolních „opomíjeny“. Zcela zásadní otázkou v tomto ohledu je např. výklad termínu „smlouva“ a „objednávka“ či v praxi standardně uplatňovaný proces anonymizace nejen jednotlivého položkového finančního plnění ze smlouvy, ale i snaha zastříť pomocí různých specifických vzorců, na které zákon výjimkou pamatuje, celkové plnění. Smlouva může být, a v praxi se také často tak děje, realizována na základě objednávky. Dodavatel může danou objednávku akceptovat nebo může rovnou plnit, čímž fakticky dojde k uzavření smluvního vztahu také. Doposud žádný právní předpis nestanovil, že objednávka musí být písemná, postačí tedy v zásadě např. telefonické a faktické plnění a smlouva vznikne.

Zákon o registru smluv však v ustanovení § 8 odst. 2 stanoví, že smlouva, na niž se vztahuje povinnost uveřejnění prostřednictvím registru smluv, musí být uzavřena písemně, čímž vzniká vážná aplikační komplikace. Další úskalí spočívá v tom, že zpracovávání objednávek nebývá mnohdy jednotné a jsou využívány různé informační systémy včetně objednávek zpracovávaných „ručně“. Zautomatizovaný a jednoduchý proces zveřejňování se tak stává pro povinné instituce vážným

¹ Předpokladem takové dohody ze strany povinného subjektu je samozřejmě fakt, že dodavatel bude mít nastaven spolehlivý systém uveřejňování smluv, včetně akceptovaných objednávek, a tuto možnost nabídne.

² Např. uvedením výjimky pro poskytovatele zdravotních služeb ve smyslu § 3 odst. 2 písm. k) zákona o registru smluv, nicméně i zde stále trvá problém v praxi např. u léčiv a zdravotnických prostředků, kde jsou požadovány velmi krátké dodací lhůty, z čehož vyplývá požadavek na velmi rychlé uzavření písemné smlouvy a její zveřejnění ještě před dodáním zboží, což v některých případech není fakticky reálné. Vhodnou úvahou de lege ferenda by bylo např. v případě léčiv a zdravotnických prostředků určených pro poskytování zdravotních služeb postupovat obdobně jako pro mimořádné události, tj. nabývat účinnosti nezávisle na uveřejnění prostřednictvím registru smluv.

problémem. Nedojde-li k novelizaci zákona, je nutné v tomto směru, zajistit, aby i objednávky byly písemné a byly stranou, které jsou určeny, písemně akceptovány. Tímto vzniká písemná smlouva, která se zveřejňuje a teprve zveřejněním nabývá smlouva účinnosti. Ve smyslu ustanovení § 562 OZ je písemná forma zachována i při právním jednání učiněném elektronickými nebo jinými technickými prostředky umožňujícími zachycení jeho obsahu a určení jednatelky osoby. V závěru dané úvahy lze tak vyslovit úsudek, že postačí, bude-li objednávka elektronická a dodavatel k ní připojí text „Akceptuji“ a uvede jednatelky osobu. Takovou objednávku bude možné zveřejnit.

Povinnost povinného orgánu zveřejnění se promítá jak do registru smluv, tak i např. na profil zadavatele a do věstníku veřejných zakázek. Problematické však je, že podmínky pro zveřejnění jsou v každém případě jiné a především i to, že s dokumenty nepracuje mnohdy u povinných subjektů jedno pracoviště a data uveřejněná se u jednoho a téhož dokumentu významně liší. Ze získaných dat je třeba uvést, že v sedmnácti případech z celkového počtu částečně odmítnutých žádostí o informace za rok 2018 byly poskytnuty žadateli smlouvy o plnění, kterých se domohl cestou žádosti ve smyslu InfZ. Z odůvodnění povinného subjektu stran částečného odmítnutí ve všech případech vyjádřeno, cituji: *„Dopisem č. j. XX ze dne XX byla žadateli zaslána příslušná smlouva XX, a to v anonymizované podobě, když byly ve smlouvě znečitelněny podpisy účastníků smlouvy a pověřeného zástupce krajského úřadu XX, které je nutno ve smyslu § 8a InfZ. považovat za projev osobní povahy, o kterém se informace poskytuje.“* Z citace výše vyplývá, že pokud byly ve smlouvě anonymizovány pouze podpisy, jedná se zcela jistě o zásadní pochybení ve smyslu legislativy k ochraně osobních údajů, veřejného registru, příp. profilu zadavatele.

Z oblasti veřejných zakázek si dovoluji ještě jeden příklad, kdy za poněkud zvláštní konstrukci odpovědi povinného subjektu lze považovat vyjádření nižšího územně samosprávného celku, který byl faktickým zadavatelem veřejné zakázky malého rozsahu ve smyslu zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění, a pro který administroval zadávací řízení vyšší územně samosprávný celek. Dotaz žadatele na zadavatele - na nižší územně samosprávný celek, který ve svém rozhodnutí o neposkytnutí informací argumentoval tím, že nedisponuje požadovanými materiály je přinejmenším poněkud zvláštní, neboť nejen, že vyšší územně samosprávný celek po vysoutěžení dané veřejné zakázky celý spisový materiál zadavateli předává, ale právě zadavatel je v tomto případě ten nejdůležitější, který zná zadání nejlépe, tvoří ho a je procesu soutěžení přítomen. Poučení o skutečnosti, že t. č. není informace reálně k dispozici (i přesto, že fakticky tomu tak je) je paušálně uzavřena tak, že *povinný subjekt nedisponuje informacemi požadovanými předmětnou žádostí* a nezbyvá, než žádost odmítnout. Neexistence informace sice jako výslovný důvod pro odmítnutí žádosti není v zákoně uvedena, avšak soudní judikatura hovoří o tzv. faktických důvodech odmítnutí žádosti.

V tomto duchu se vyjádřil např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 71/2007-56 ze dne 2. 4. 2008, jenž právě neexistenci informace považuje za „faktický“ důvod pro odmítnutí žádosti, když uvádí, že *„Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7-11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodu faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem*

poskytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informací nemá.“

Ochrana vnitřních pokynů a personálních předpisů

Omezení práva na informace vztahující se k vnitřním pokynům a personálním předpisům uvádí zákonodárce v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. K výkladu pojmu interních pokynů se vyjádřil rozsudkem např. Městský soud v Praze č. j. 10 A 251/2011-38, který uvedl, že „o vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad.“ Za interní předpisy lze považovat jakékoliv „informace vztahující se k postavení povinného subjektu jako takového a rovněž tak k jeho činnosti, kterou povinný subjekt v tomto postavení vykonává. Interními informacemi jsou chápány ty všechny, které úřad má, či by měl mít, tj. veškeré informace, které na úřadě leží a s nimiž úřad pracuje (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ca 80/2003-26)“.¹

Vnitřní předpisy standardně upravují vnitřní postupy, které konkretizují vnitřní úkoly, informace a metodické instrukce v rámci povinného subjektu, konkrétně se může jednat např. o průřezový a odvětvový rozpočet, kapitálové výdaje a plánované investice, organizační řád, předpisy BOZP, předpisy v oblasti ochrany osobních údajů, plán činností a úkonů na příslušný rok, právní, technická a organizační opatření, metodiky a opatření k ochraně osob, působnost spolků a odborových organizací u povinného subjektu, kolektivní smlouvy, včetně personálních předpisů, které upravují vztahy zaměstnanců/zaměstnanec, atp. Omezení tohoto typu žádostí je možné pouze tehdy, pokud se interní pokyny a vnitřní předpisy vztahují výlučně k potřebě povinného subjektu, což musí povinné subjekty, i vedle posuzování oprávněného zájmu žadatele, vždy individuálně posuzovat.

Povinné subjekty v zásadě plně odmítají tento druh žádostí, neboť při své úvaze dospívají k závěru, že vzniká neoprávněný zájem žadatele k získání neveřejné interní informace, jakým způsobem jsou upravovány postupy a činnosti povinného subjektu dotýkající se práv a právem chráněných zájmů a povinností zaměstnanců. Povinný subjekt se tak mnohdy domnívá, že žadatel systémově sbírá neveřejná data, i přesto, že interní předpisy vychází přímo ze známých ustanovení příslušných právních předpisů a pouze upřesňují postupy povinného subjektu, jak předmětné ustanovení zákona naplnit. Kvalifikovaným odůvodněním povinných subjektů pro neposkytnutí informací, je tvrzení, že se předmětné interní pokyny netýkají výkonu veřejné správy navenek a nemohou ovlivnit jiné subjekty než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti a disciplinární odpovědnosti podléhají.² Vhodnou úvahou je jistě v dané záležitosti i fakt, že poskytnutím těchto dokumentů by mohlo povinný subjekt poškodit směrem k možným incidentům z venku, umožnit zneužití podkladů

¹ FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy*. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Linde, 2012, s. 42. ISBN 978-80-7201-788-1.

² Blíže např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2006, č.j. 10 Ca 196/2004-41, publikovaný pod č. 928/2006 Sb. Nejvyššího správního soudu.

v rovině opisu/plagiátorství a především narušení bezpečnosti ochrany povinného subjektu.

Omezení poskytnutí nových informací vzniklých při přípravě rozhodnutí

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) InfZ. může povinný subjekt poskytnutí informace omezit, „jde-li o novou informaci, která vznikla při přípravě *rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak.*“ O „novou informaci“ se jedná tehdy, jestliže tato informace vznikla přímo pro účely budoucího rozhodnutí povinného subjektu, ke kterému prozatím nedošlo, přičemž povinný subjekt zde nemusí být nutně jejím původcem. Ve shodě s výkladovým komentářem k InfZ. Je nutno uvést, že je třeba přistupovat k výkladu „rozhodnutí“ v širším smyslu a chápat jím jakoukoli činnost povinného subjektu. Typický příklad judikoval např. ve svém rozsudku Městský soud v Praze, č. j. 11 A 149/2012-63, který uvedl, že „*důvodovou zprávu k usnesení rady městské části, lze považovat za novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu.*“ Dále soud ve svém rozsudku uvedl, že „*Možnost omezit poskytnutí informace dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je nutno vztáhnout pouze na zcela určitou konkrétní dobu formulovanou jako dobu přípravy rozhodnutí. V okamžiku, kdy je rozhodnutí již učiněno, lze mít za to, že příprava již byla ukončena a důvod odepření poskytnutí informace již nelze aplikovat.*“

Příkladem z praxe je např. dotaz na jednání konkursní komise při obsazení uchazečů pro výkon funkce na škole a předložení koncepce rozvoje školy. Konkursní řízení a činnost konkursní komise se řídí vyhláškou č. 54/2005 Sb., o náležitostech konkursního řízení a konkursních komisí (dále jen „vyhláška“). Konkursní komise posuzuje, zda přihlášky uchazečů vyhovují požadavkům dle ustanovení § 3 písm. b) a d) vyhlášky, a usnází se, zda budou uchazeči podrobeni testu prokazujícímu znalost problematiky v oblasti, ve které budou vykonávat svoji funkci, navrhuje zřizovateli vyřazení těch uchazečů, kteří nesplnili dané podmínky nebo, ve znění ustanovení § 5 vyhlášky, posuzuje vhodnost uchazečů pro výkon funkce. Komise se usnází hlasováním o vhodnosti uchazeče a pořadí vhodných uchazečů. Výsledné pořadí uchazečů má doporučující charakter pro zřizovatele.

Dle ustanovení § 4 vyhlášky je jednání konkursní komise neveřejné. Koncepci rozvoje školy, kterou mj. žadatel požadoval, je tak v zásadě třeba považovat nejen za „novou informaci“ vzniklou při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, ale současně je nutné ji považovat, vzhledem k neveřejnosti jednání konkursní komise za „informaci neveřejnou“, tj. informaci, jejímž zveřejněním by bylo narušeno konkursní řízení a zásady, na kterých je toto řízení postaveno, což jsou legitimní důvody pro ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) InfZ. k neposkytnutí požadovaných informací povinným subjektem žadateli. Podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) InfZ. zároveň povinný subjekt požadovanou informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Aplikaci tohoto ustanovení využívají povinné subjekty i např. v případě přípravy materiálů kde probíhají neveřejná jednání (hodnotící komise veřejných zakázek, jednání krajské rady, v případě potřeby neveřejná jednání výborů a komisí Poslanecké sněmovny atp.).

Omezení poskytnutí informací - vytváření nových informací, dotazů na názory a budoucí rozhodnutí

Institut práva na informace neslouží zcela jistě zásadně k tomu, aby povinný subjekt poskytoval vysvětlení či komentář k postupu správního orgánu ve správních řízeních či se žadatelem o informaci polemizoval. V zákonném ustanovení § 2 odst. 4 InfZ. upravuje zákonodárce tři samostatné okruhy situací, tj. dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, které jsou specifickým případem nevyhovění žádosti ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 InfZ.¹ Smyslem předmětného ustanovení, např. shodně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 107/2011-70 ze dne 19. 10. 2011, je svým způsobem obrana povinných orgánů před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona neobraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, jíž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat.

Jednotlivým prvkem všech tří případů uvedených v ustanovení § 2 odst. 4 InfZ. je, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by musel teprve tyto nové informace vytvořit tak, aby mohl žádosti vyhovět. V praxi se všechny tři důvody k vyloučení povinnosti informaci poskytnout označují jako „vytváření nové informace“. K dané problematice se vyjádřil např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2010-86 ze dne 17. 6. 2010, který se zabýval výkladem k ustanovení § 2 odst. 4 InfZ. V tomto rozsudku soud nejprve citoval důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., jímž bylo do zákona o informacích vloženo ustanovení § 2 odst. 4: *„Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracování takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.“*

Dále v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Účelem výluky dotazů na názor povinného subjektu z působnosti zákona o svobodném přístupu*

¹ Dle citovaného ustanovení se postupuje i v případě, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v ustanovení § 7-11 InfZ, nýbrž i z důvodů faktických. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace je právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. Tomu, že by žádost o poskytnutí „neexistující“ informace měla být vyřízena rozhodnutím o odmítnutí žádosti, nasvědčuje i formulace zmíněného ustanovení zákona, které ukládá vydat rozhodnutí kdykoli se žádosti nevyhovuje. Tento přístup potvrzují i rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 71/2007-56 ze dne 2. 4. 2008 a č. j. 5 As 24/2015-36 ze dne 8. 10. 2015.

k informacím je zabránit tomu, aby se jednotlivci obraceli na povinné subjekty s žádostmi o právní rady, předběžné posouzení či hodnocení záměrů těchto osob apod. Právo na informace zahrnuje pouze poskytování informací, nikoliv jejich interpretaci či hodnocení ze strany povinných subjektů. Vyhodnocení získaných informací je plně na žadatelích o informace, neboť tím je naplněn samotný cíl práva na informace (tj. politického práva zaručeného ústavním pořádkem), tedy vnější kontrola veřejné moci ze strany jednotlivců.“

Z výzkumného šetření vyplývá skutečnost, že i přes to, že mnohdy informace existují, ale netvoří souvislý katalog možné odpovědi na daný dotaz, argumentuje povinný subjekt právě „neexistencí informací“. Samotný výklad zákona tak poté postrádá smysl, když povinný orgán argumentuje, že podle ustanovení § 2 odst. 4 se *informační povinnost vztahuje pouze k těm informacím, kterými povinné subjekty disponují, tzn. k informacím reálně existujícím*. Příležitým je pro toto např. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 24/2015-36, který uvádí, že *„Povinný subjekt nemá důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že určité informace nemá, nedisponuje jimi, resp. disponovat ani nemůže. Je ovšem povinen řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k tomuto závěru. Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, kterými by právě dle povinných subjektů, takto nově vzniklá evidence byla.“* Vytváření nové informace chápou některé povinné subjekty jako ty případy, kdy k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.¹

Příkladem další „nedispozice s informacemi“ z praxe je např. výkon agendy náhradní rodinné péče krajským úřadem, který je ve smyslu ustanovení § 22 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně právní ochraně dětí, v platném znění (dále jen „zákon o sociálně právní ochraně dětí“), povinen vést pro účely zprostředkování osvojení nebo pěstounské péče evidenci dětí. Jakmile u dítěte dojde ke zprostředkování pěstounské péče, je krajský úřad dle § 24c zákona o sociálně právní ochraně dětí povinen vyřadit dítě z jím vedené evidence, a to na základě rozhodnutí o svěřením dítěte do pěstounské péče. Údaje o počtech návratů dětí z dlouhodobé pěstounské péče do biologických rodin však krajský úřad formálně nezpracovává, danými informacemi nedisponuje a ani nemá podle žádného právního předpisu povinnost předmětnými informacemi disponovat. Skutečným stavem je ovšem zjištění, že tyto informace osoby pověřené výkonem dané agendy k dispozici mají.

Pro užití institutu „dotaz na názor“ platí důsledné rozlišování situací, ke kterým má povinný subjekt teprve zaujmout postoj od skutečností, ke kterým již povinný subjekt názor zaujal a především ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zaznamenal, neboť bez záznamu skutečnosti, tj. bez zachycení informace by nebylo možné ji opět zjistit. V daném případě lze uvést příklad, kdy povinný subjekt argumentuje skutečností, že dané jednání proběhlo ústní formou, ale nebyl z něj pořízen žádný záznam, který by mohl být v kvalifikované formě informace, ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ., žadateli poskytnut.

¹ Blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67.

Komentář k InfZ.¹ výstižně uvádí, že „dotaz na názor či na budoucí rozhodnutí v sobě zahrnuje požadavek na vytvoření (a následné sdělení) příslušného názoru či budoucího rozhodnutí, tj. požadavek na vytvoření nové informace. Žadatel požaduje určitou informaci, která však v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, kterého se žadatel domáhá.“

Neurčitý a výkladově značně náročný termín „vytváření nové informace“ přináší do praxe početně nejvíce rozhodnutí o odmítnutí. Četnost jeho užití odporuje v reálu komentovanému ustanovení z důvodové zprávy, kdy: „Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracování takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanoven, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 SŘ).“ K limitu vytvoření nové informace měl zákonodárce zcela jistě na mysli požadavky stran vytvoření zcela nových informací. Pokud je žadatelova vůle datována do minulého času k jednoznačně míněné existující informaci, je třeba vyřídít žádost zdůvodněním „neexistence informace“ (nevyplývá-li ze zvláštního zákona povinnost povinnému subjektu takovou informaci mít a disponovat jí) nikoli však „vytváření nové informace“. Povinné subjekty zcela jednoznačně neodlišují, zda požadovaná výsledná informace je k dispozici avšak nikoli ve výsledné formě, kterou žadatel vyžaduje anebo zda ji povinný subjekt skutečně nemá, ani povinnost ze zákona mít ji nemá, a vytvářel by tak zcela nové sdělení. Výše nastíněné odporuje i smyslu pojetí Směrnice ES,² která uvádí, že „Subjekty veřejného sektoru by měly žádosti o výtahy z existujících dokumentů posuzovat příznivě, představuje-li schválení takové žádosti pouze jednoduchou operací.“

Souvisejícím limitem pro poskytnutí informace je i výklad „nepřiměřené zátěže“, který může pro povinný subjekt spočívat jak v nepřiměřeném finančním, tak i časovém a personálním krytí. Povinný subjekt, z příkladu výzkumného šetření, konkrétně argumentuje při zpracování analýzy odpovědnosti úředníků územních samosprávných celků, že by „musel vyžádat od jiného správního orgánu související spisovou dokumentaci a po důkladném seznámení se se všemi spisovými podklady by za předpokladu, že by spisové podklady byly úplné a dostačující, musel přijmout a posoudit skutkové závěry a na jejich základě vyvodit závěry právní, a teprve poté by mohl zodpovědně konstatovat dotazy žadatele.“

Ochrana informací ve smyslu autorských práv

Pro praxi mnohdy komplikované se jeví ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) InfZ., podle kterého povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by porušil práva třetích osob k předmětu autorského práva. V této souvislosti je třeba vycházet z úpravy

¹ Blíže FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy*. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Linde, 2012, s. 57. ISBN 978-80-7201-788-1.

² Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru ze dne 17. 11. 2003, Preambule – bod 13.

zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „autorský zákon“).¹ Povinné subjekty vždy musí řádně posoudit, zda se může vždy v daném konkrétním případě jednat v objektivním, zákonném smyslu o jedinečné tvůrčí dílo autora a v případě, že tak nazná, tak jej podrobit ochraně. Žadateli musí omezení jeho práva povinný subjekt řádně odůvodnit. K několika samostatně stojícím individuálním výtvorům lidské činnosti se jednotlivě vyjadřuje i judikatura.

K hodnocení „znaleckého posudku“ stran autorského díla se např. vyjádřil ve svém rozsudku Městský soud v Praze, č. j. 6 A 246/2013, když konstatoval, že: *„Povinný subjekt nemůže odepřít poskytnutí znaleckého posudku vztahujícího se k jeho působnosti s poukazem na § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Znaleckou činnost je třeba vnímat jako odbornou činnost, která se ze své podstaty musí opírat o věrohodné a verifikovatelné metodologické postupy, jež jsou příslušným odborným kruhům známy. Princip znalecké činnosti tedy předpokládá, že výstupy jednotlivých znalců budou při vědomí jejich odbornosti a při důvodném předpokladu, že v důsledku této odbornosti budou užívat obdobných metod práce, srovnatelné. S ohledem na uvedené pak znalecká činnost, resp. její postupy a výsledky ve formě znaleckých posudků, nemohou představovat obchodní tajemství. Znalecký posudek není jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora ve smyslu § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským. Znalecká činnost předpokládá užití postupů opírajících se o v daném oboru obecně známé, verifikovatelné metody, jejichž užití je výrazem odbornosti znalce, nikoli jeho osobní tvůrčí jedinečnosti.“* Citované ustanovení řešil i ve vztahu k právním rozborům, Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16, na který navázal poté rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 A 186/2013-49, ve vztahu k problematice projektové dokumentace.

V návaznosti na judikaturu uvedenou výše lze uvést z výzkumného šetření např. vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace, kde se žadatel domáhal poskytnutí územního rozhodnutí, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemní komunikaci. Povinný orgán žadateli neposkytnul situační plán, který je přílohou požadovaného územního rozhodnutí, neboť ten, dle odůvodnění povinného orgánu naplňuje znaky autorského díla dle zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech a souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „autorský zákon“). Povinný orgán citoval § 2 odst. 1 autorského zákona, podle kterého je předmětem práva autorského dílo *„literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen „dílo“). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarném jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.“*

¹ Autorský zákon rozlišuje úpravu práv osobností, vymezený v § 11 autorského zákona, a autorská práva majetková, vymezená dále v § 12 a násl. autorského zákona. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) InfZ. chrání především autorská práva majetková.

Autorský zákon vyjmenovává demonstrativním způsobem, co je autorským dílem a mj. uvádí i výsledek architektonické tvorby, pod který lze, dle názoru povinného subjektu, subsumovat výsledek intelektuální práce ve formě situačního plánu, byť částečně povinný subjekt připustil, že část návrhu vychází z technických předpisů a norem nebo geologických či hydrogeologických poměrů. Autor situačního plánu, jak uvedl povinný subjekt, vnesl do svého díla i znalosti místních poměrů a citu ve vztahu k uživatelnosti, komfortu uživatelů a v neposlední řadě estetiky, kdy tato uvedená hlediska nejsou změřitelná a jejich dimenze neplyne z exaktních příruček, ale spíše nadání člověka - jedince. Je pravdou, že situační plán nelze v daném případě dělit na části a poskytnout např. jen ty „možné“. Povinný subjekt se v odůvodnění zmínil i o tom, že vztaženo k plánu by mohl kdokoli jiný aplikovat obdobné výsledné řešení, čímž by mohl poškodit práva autora.

I přes to, že je v zásadě odůvodnění povinného orgánu pochopitelné, platí, že budou-li povinné orgány takto rozšiřovat výklad, ztrácí v zásadě InfZ. v tomto duchu smysl, neboť každé jednotlivé individuální projevy vůle ve vnějším světě proměněné jedinci do úkonů a následně činností s kvalitativním formálním administrativním výstupem, jenž, ve smyslu elementární zásady písemnosti pro výkon veřejné správy typické, nejsou ničím jiným než individuální tvorbou autorských děl, příp. děl tvořených ve spoluautorství. V úvahu zde připadá především tvorba díla literárního, neboť každý se svou osobitou částí individuality zrcadlí do svého díla. Ad absurdum by v této úvaze postrádal InfZ. jakýkoliv význam, neboť by byl vždy „zastíněn“ možností odmítnutého rozhodnutí ve smyslu autorského zákona. Tato konsekvence výše nastíněné úvahy by byla zcela jistě dalekosáhlejší, kdyby měla např. návaznost do pracovního práva a plnění úkolů vyplývajících z náplní práce.

Pro srovnání pouze uvádím roztříštěnost praxe, kdy na obdobnou žádost na zaslání části *projektové dokumentace na rekonstrukci silnice* argumentoval jiný povinný subjekt odůvodněním ve smyslu obchodního tajemství a třetí z povinných subjektů, v případě žadatele, který požadoval cestou InfZ „mapový podklad a zaměření“ použité při tvorbě projektové dokumentace, ho poučil o skutečnosti, že daný dokument obsahuje mnoha set stránkový soubor příloh o velké kapacitě dat a není z technických důvodů možné zaslat žadateli prostřednictvím datové schránky. Žadatel byl poučen, že v případě zájmu může, po předchozí domluvě na daném pracovišti, do příloh přímo nahlédnout.

Úvahu dále v tomto směru rozvíjí i např. rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí finální právní zprávy zpracované externí firmou pro povinný subjekt pro zajištění svozu hromadné veřejné dopravy na daném území povinného subjektu. Právní analýza, jak vyplývá mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 55/2014-33 ze dne 11. 12. 2014, může být autorským dílem, když se jedná o výsledek tvůrčí činnosti zaměstnanců firmy, směřující různými tvůrčími cestami k jedinečnému osobitému jedinečnému nehmotnému výtvaru. Dosažení daného cíleného výsledku závisí na osobních vlastnostech tvůrců, čímž naplňuje znaky autorského díla.¹ Je zcela jistě pravdou, že daná zpráva je autorským dílem a obsahuje i možná obchodní tajemství, ale otázka je, zda by neměly být poskytnuty alespoň závěry vyplývající z dané zprávy, neboť právě ty mohou být v jiných možných ohledech pro občany relevantní.

¹ Např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 739/2007 ze dne 30. 4. 2007.

Z komentáře k InfZ.¹ dále plyne, že komentované ustanovení se užije i ve vztahu k informacím, jejichž poskytnutím by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práv souvisejících s právem autorským.

Ochrana informací o probíhajícím trestním řízení

Omezení poskytnutí informací a ochranu informací o probíhajícím trestním řízení upravil zákonodárce v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. Z praxe lze uvést příklad, kdy se žadatel domáhal informací o identitě podezřelých osob, na které povinný orgán podával trestní oznámení v letech 2015, 2016 a 2017 a to v souvislosti s plněním úkolu povinného subjektu. Povinný orgán poučil žadatele ve smyslu InfZ. a příslušných ustanovení GDPR a vydal žadateli rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Nenaplněnou úvahou však zůstává, zda se neměl povinný subjekt vypořádat právě i s myšlenkou, zda se požadavek žadatele týkal pouze skončených trestních řízení anebo i probíhajících trestních řízení.

Rovněž by stálo za úvahu, v souvislosti např. s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10 nebo rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 304/2017-42 ze dne 3. 5. 2018, vyhodnotit význam postavení každé dotčené osoby (tj. osoby podezřelé) ve „veřejném životě“. Povinný subjekt by tak zcela jistě měl provést test proporcionality, posoudit střet práva na informace a ostatních zákonem chráněných práv a zájmů a zvážit důsledně aplikaci zákonné výjimky. O co více je daná úvaha příznačná, nejen z pohledu zásady presumpce nevinny, ale i u již skončených trestních řízení, kde již nemůže být vyšetřování trestné činnosti zmařeno či ohroženo, o to méně se povinný subjekt daným zaobíral. Zároveň by, při poskytnutí informací, měl povinný subjekt zvážit, zda není dán legitimní důvod k „anonymizaci“ osobních údajů při zveřejnění poskytnuté informace podle ustanovení § 5 odst. 3 InfZ. I přes základní zásadu presumpce nevinny platí ve společnosti obecně jistá míra předpojatosti k osobám, na něž bylo podáno trestní oznámení, a může do budoucna pro danou osobu znamenat značné komplikace např. v osobním či dalším pracovním uplatnění.

Smyslem a účelem práva na informace je především veřejná kontrola státní moci (např. nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 2/10), kterou je třeba v kontextu poskytování informací chápat široce s tím, že obecně by se mělo presumovat, že poskytnutí informací k tomuto účelu skutečně slouží. V daném kontextu je příznačný i nález Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 3208/16, který uvádí, že: *„Na jedné straně je třeba garantovat široký přístup k informacím týkajícím se výkonu působnosti povinných subjektů, aby nebyl ohrožen smysl a účel právní úpravy svobodného přístupu k informacím, současně je však třeba reagovat i na případy nepřiměřených požadavků či dokonce zneužití zákona k získání neoprávněné výhody.“*

Mnoho žadatelů sleduje podáním žádosti právě neoprávněnou výhodu, pomyslné „nahlédnutí protistraně do karet, kterou popsál Ústavní soud, ve svém nálezu č. j. III. ÚS 202/03, jako „obcházení principu rovnosti zbraní“.² Nerovnost zde

¹ Blíže FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy*. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Linde, 2012, s. 280-281. ISBN 978-80-7201-788-1.

² „Jedním ze základních principů, jimiž je soudní řízení ovládáno, je princip rovnosti účastníků, který vyjadřuje skutečnost, že účastníci řízení (strany) musí stát před soudem

nebude způsobena soudem, jenž tuto záležitost nemůže nijak ovlivnit, ale právě samotným žadatelem, jenž zneužívá institutu práva na informace.

Další omezení práva na informace

Negativní vymezení působnosti InfZ. vyplývá ze znění § 2 odst. 3 InfZ.,¹ kde se stanoví okruh údajů, na které se InfZ. nevztahuje. Zákonodárce dále uvádí, že se zákon nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu, kterým se rozumí, dle poznámky 1b) zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí a zákon č.256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), v platném znění,² neboť přístup k informacím je zde, především z hlediska náležitostí žádosti a způsobu jejího podání, z hlediska lhůty pro poskytnutí informací, opravných prostředků a způsobu jejich poskytnutí, „komplexně“ upraven. Zároveň evidence katastru nemovitostí je veřejně přístupným registrem a žadatel má možnost obrátit se na kterékoliv pracoviště katastrálního úřadu, případně na Czech Point, kde mu příslušný výpis z katastru nemovitostí bude poskytnut.

Za zvláštní právní předpis lze považovat i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, který sice není v poznámce 1b) uveden, nicméně je třeba vycházet z toho, že uvedený výčet je výčtem demonstrativním.³

v rovném postavení, aniž by byla jedna nebo druhá strana jakkoli procesně zvýhodněna. K provedení tohoto principu se ukládá soudu povinnost, aby oběma stranám sporu zajistil stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Obdobně chápe princip rovnosti stran Evropský soud pro lidská práva, který používá v této souvislosti pojem „rovnost zbraní“. Podle konstantní judikatury tohoto soudu princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana.“

¹ „Zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitosti a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“

² Dříve zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon).

³ Za příklad zvláštního zákona, jenž specifickým způsobem upravuje problematiku poskytování informací, je možné považovat např. zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, v platném znění. Podle ustanovení § 60 odst. 2 písm. m) živnostenského zákona se do živnostenského rejstříku zapisují pokuty uložené živnostenskými úřady a sankční opatření uložená jinými správními orgány v souvislosti s podnikáním, s výjimkou pokut uložených na místě. Z ustanovení § 60 odst. 3 živnostenského zákona vyplývá, že živnostenský rejstřík je veřejným seznamem v části tvořené údaji uvedenými v odst. 2, pokud není dále stanoveno jinak. Podle ustanovení §60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona dále platí, že živnostenský rejstřík je neveřejným seznamem v části tvořené údaji uvedenými v odst. 2 písm. m), tedy mj. v části pokut uloženými živnostenskými úřady. Podle § 60 odst. 4 písm. a) živnostenského zákona živnostenský úřad poskytuje údaje uvedené v odst. 3 písm. a), tzn. mimo jiné i údaje o pokutách, podnikateli, kterého se týkají, správnímu orgánu, pokud tyto údaje potřebuje pro výkon své činnosti, a v případech stanovených jinými právními předpisy. V případě, kdy z žádosti žadatele nevyplývalo, že by se jednalo o podnikatele, kterého se údaje o pokutách týkají, nejedná se ani o správní orgán, rovněž tak za „jiný právní předpis“ nelze v kontextu § 60 odst. 4 živnostenského zákona považovat InfZ. Poskytnutí informace o pokutách v jiných případech, než stanoví

Ne zcela zdařile zařazenou možností k omezení práva na informace do kontextu InfZ. je fakultativní ustanovení § 11 odst. 1 InfZ. Do následujícího odstavce, tj. ustanovení § 11 odst. 2 InfZ., zakotvil zákonodárce, oproti § 11 odst. 1 InfZ. kde se jednalo o fakultativní dispozici, povinnost neposkytnout informace. První obligatorní skutečností pro neposkytnutí informací, po splnění všech kumulativně vyjádřených podmínek, že se jedná o informace, které vznikly bez použití veřejných prostředků a povinnému subjektu byly předány osobou, která nemá povinnost tuto informaci předat a od této osoby neexistuje souhlas s případným zveřejněním (ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.).

Druhou, specifickou ochranu předčasného zveřejnění, spolu s odkazem v poznámce pod čarou na zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, v platném znění a zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance, v platném znění, upravuje ustanovení § 11 odst. 2 písm. b),¹ jenž ve svém smyslu apeluje na zájem na zachování rovného přístupu všem k daným informacím. Třetí možností je porušení ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským (§ 11 odst. 2 písm. c) InfZ.) a posledním důvodem pro omezení práva na poskytnutí informací je stabilita finančního systému (§ 11 odst. 2 písm. d) InfZ.). Ochrana informací, jež byly získány od třetí osoby při kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti, upravuje zákonodárce v ustanovení § 11 odst. 3 InfZ. Dané ustanovení je speciálním k § 19 InfZ., dle kterého „*Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*“ Na informace získané jinou než kontrolní činností nelze dané ustanovení aplikovat. Kontrolní protokol, který je výsledkem kontroly však ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 203/2014-28 podléhá režimu poskytnutí, neboť jak judikoval soud: „*Kontrolní zjištění uvedená v kontrolním protokolu vyhotoveném v rámci kontroly prováděné podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole,² je třeba považovat za informace vzniklé vlastní činností povinné osoby, na které se nevztahuje výlučka podle § 11 odst. 3, věty první zákona o svobodném přístupu k informacím.*“

Závěr

V rámci konečného shrnutí lze aktuálně vymezit v dané oblasti zájmu několik následujících závěrů:

- Současný trend v oblasti poskytování informací je charakteristický svým primárním otevřeným přístupem a proaktivním výkonem svých činností. Vybrané informace, i díky modernizaci a elektronizaci přístupu k informacím, jsou klientům veřejné správy v jakoukoli dobu na dosah, jiné informace jsou však „vymahatelné“

§ 60 odst. 4 písm. a) by bylo v rozporu s živnostenským zákonem. Právní úpravu obsaženou v § 60 živnostenského zákona lze ve vztahu k InfZ. považovat za příklad speciální právní úpravy, na kterou obecná úprava InfZ. nedopadá, resp. za příklad úpravy, která má před požadavky InfZ. aplikační prioritu.

¹ Blíže FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy*. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Linde, 2012, s. 275. ISBN 978-80-7201-788-1.

² Nyní zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v platném znění.

hůře. Poskytování informací ve smyslu InfZ. je mnohdy spojeno s obstrukcemi z řad oprávněných úředních osob majících kompetenci výkonu dané agendy a systémovém odpírání informací. Důvodem pro dané jednání může být bezpochyby nejen únava nebo „pohodlnost“, ale i „plnost a přetíženost“ požadavků žadatelů využívajících dané informace, nedostatečné vzdělání, nedůvěra nebo přílišná opatrnost. Povinné subjekty individuálně často nevnímají žádosti žadatelů jako způsob kontroly výkonu veřejné správy, ale jako prostředek k šikaně povinného subjektu a zneužití daného práva.¹

- U povinných subjektů lze vysledovat tendenci k často uplatňovaným argumentacím proč rozhodně neposkytnout než proč spíše poskytnout. Povinné orgány nadměru konstatují, že informace nemají, nedisponují jimi, neexistují, zužují definice a výkladová ustanovení tak, aby uloženou právní povinnost jako povinné subjekty neměly nebo omezují svou způsobilost v aplikačním vztahu vůči jiným předpisům, kdy oslovený povinný subjekt reaguje na žádosti o informace tvrzením, že se na jeho činnost nevztahuje InfZ, ale jiné zákony a ty poskytnutí požadovaných informací nepodporují. Hypertrofie ochrany informací spočívající v tom, že místo minimalizace zásahů do práva na informace ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 InfZ. se paušálně odmítá poskytnutí informací namísto např. poskytnutí informace a vydání doprovodné informace s odůvodněním částečného neposkytnutí.
- V odůvodněných rozhodnutích, jako obsahové náležitosti konkrétního správního aktu, lze vysledovat jistou simplifikaci výkladu hmotněprávních ustanovení. Povinné subjekty často, bez většího právního rozboru, konstatují překážku omezení práva na informace a nedostatečně zpracovávají odůvodnění daného rozhodnutí.
- Nejednotnost výběru a výše poplatků za poskytnutí informací může být v jistém slova smyslu „bráněním“ v poskytnutí informací a průkazem neochoty činnosti povinných subjektů. Lze se pouze domnívat, že povinné subjekty v tomto případě nezneužívají svého práva zpoplatnění informací ke skrytému bránění jejich zpracování a poskytnutí žadateli.
- Při výkonu agendy ve smyslu InfZ. lze často vysledovat sporná jednání spočívající v „přehazování“ plnění zákonných povinností mezi povinným orgánem, nadřízeným orgánem a mnohdy i orgánem moci soudní, např. v případě neplnění povinností poskytnout informace, vytváření obstrukcí a průtahů ve vyřizování žádostí podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem,² což nyní částečně zažehnala novela InfZ. v podobě možnosti uplatnění podnětu k přezkumnému řízení či vydání informačního příkazu.
- Platí, že není prováděno systematické sledování oblasti přístupu k informacím, transparentnosti a otevřenosti veřejné správy.³

¹ Blíže Nejvyšší správní soud v rozsudku 1 Asf 107/2004-48 nebo NSS 6 As 68/2014

² Blíže např. rozsudek KS Brno 60 Co 367/2015

³ Blíže https://www.oziveni.cz/wp-content/uploads/2014/08/oziveni_analyza_cz_04.pdf

Ve vztahu ke zkoumanému předmětu zájmu lze uvést následující návrhy závěrečných opatření:

Legislativní povahy:

- legislativní upevnění provedení testu proporcionality,
- legislativní rozvaha nad ustálením problematiky nahlížení do spisu ve vztahu k poskytování žádostí o informace,
- posílení postavení žadatele o informace zřízením nezávislé poradenské instituce,
- sjednocení práva úhrady nákladů spojených s poskytnutím informací,
- sjednocení terminologie a požadavků omezení vybraných informací ve vztahu k jiným právním předpisům,
- posílení institutu práva na námitku a omezení informační povinnosti správce osobních údajů, u něhož se při zpracování osobních údajů projevuje veřejný zájem,
- legislativní upevnění povinnosti mlčenlivosti všech zaměstnanců či smluvních partnerů správce.

Institucionální povahy kontrolní:

- zřízení nezávislého odvolacího a kontrolního orgánu v případě odmítnutí poskytnutí informací,
- institucionální kontrola transparentnosti činnosti povinných subjektů.

Sankční povahy:

- zavedení přímých legislativních sankčních mechanismů za porušení povinností povinných subjektů.

Konzultační a poradenské povahy:

- poradenská a konzultační pomoc pro žadatele i povinné subjekty,
- vzdělávání a metodická pomoc pro úřady,
- vzdělávání a poradenství pro občany v oblasti přístupu k informacím.

Téma konfliktu dvou ústavně zaručených práv má ambici vyvolat nad danou problematikou interdisciplinární diskusi a podnítit zúčastněné, z různých oblastí každodenní lidské činnosti, k možným podnětům, praktickým postřehům a úvahám ke zlepšení stavu v dané oblasti a jejího budoucího směřování.

Literatura

Monografie

BARTÍK, Václav a Eva JANEČKOVÁ. *Ochrana osobních údajů v aplikační praxi (vybrané problémy)*. 4. aktualizované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016. ISBN 978-80-7552-141-5.

BARTÍK, Václav a Eva JANEČKOVÁ. *Zákon o ochraně osobních údajů s komentářem*. 1. vyd. Praha: nakladatelství ANAG, spol. s.r.o., 2010. ISBN 978-80-7263-613-6.

- BARTOŇ, Michal. *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. 1. vyd. Praha: Leges, 2010. ISBN 978-80-87212-42-4.
- FUREK, Adam. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN 978-80-7400-273-1.
- FUREK, Adam a Lukáš ROTHANZL. *Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy*. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Linde, 2012. ISBN 978-80-7201-788-1.
- JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vyd. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN 978-80-7552-859-9.
- KLÍMA, Karel a kol. *Komentář k Ústavě a Listině*. 2. rozšířené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2009. ISBN 978-80-7380-140-3.
- KORBEL, František. *Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím: zákon o právu na informace o životním prostředí, komentář*. Praha: Linde, 2004. ISBN 80-7201-532-X.
- MATES, Pavel; JANEČKOVÁ, Eva a Václav BARTÍK. *Ochrana osobních údajů*. Praha: Leges, 2012. ISBN 978-80-87576-12-0.
- ŠTENGLOVÁ, Ivana; PLÍVA, Stanislav; TOMSA, Miloš a kol. *Obchodní zákoník komentář*. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. ISBN 978-80-7400-354-7.
- TUHÁČEK, Miloš a Jitka JELÍNKOVÁ. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017. ISBN 978-80-7552-859-9.

Zahraniční zdroje

- BIGO, Didier and Sergio CARRERA. *National Programmes for Mass Surveillance of Personal Data in EU Member States and Their Compantibility with EU Law*. 1st edition. Luxembourg: The Publications Office of the European Union, 2013. ISBN 978-92-823-5265-6.
- LABAYLE, Henri. *Openness, transparency and access to documents and information in the European Union*. 1st edition. Luxembourg: The Publications Office of the European Union, 2013. ISBN 978-92-823-5084-3.
- SCHEUER, Alexander and Cristina BACHMEIER. *The Citizens' Right to Information - Law and Policy in the EU and ts ember States*. 1st edition. Luxembourg: The Publications Office of the European Union, 2012. ISBN 978-92-823-4929-8.
- EUIPO. *IP Enforcement Case-Law Collection On The Balance Between The Right of Information and Fundamental Rights in The European Union*. 1st edition. Luxembourg: The Publications Office of the European Union, 2018. ISBN 978-92-9156-255-8.

Právní předpisy

- Evropská úmluva o ochraně lidských práv a svobod - Sdělení Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., s vnitrostátní účinností od 18. 3. 1992.
- Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 38/2002, ze dne 9. 3. 2004.
- Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 517/2010, ze dne 15. 11. 2010.
- Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 24/2010, ze dne 24. 3. 2011.
- Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 451/2011, ze dne 11. 1. 2012.

- Nařízení vlády České republiky č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.
- Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), v platném znění.
- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 93/2015-134 Sb., č. 3432/2016 ze dne 7. 6. 2016.
- Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 189/2014-50 ze dne 17. 12. 2014.
- Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku (18030/11).
- Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích sp. zn. 52 A 76/2014.
- Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 117/2003-23.
- Rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 A 5/2015-25.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 118/2002-37, ze dne 9. 12. 2004.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. A 2/2003-73, ze dne 9. 12. 2004, publikovaný pod č. 1469/2008 Sb.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 40/2004, ze dne 25. 8. 2005, publikovaný pod č. 711/2005 Sb.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2007-56, ze dne 2. 4. 2008.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 58/2007-52, ze dne 19. 2. 2008, publikovaný pod č. 1586/2008 Sb.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2008-68, ze dne 12. 2. 2009.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 113/2014-35, ze dne 28. 1. 2015.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 136/2014-41, ze dne 7. 4. 2015.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 55/2014-33, ze dne 11. 12. 2014.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 24/2015-36, ze dne 8. 10. 2015.
- Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 124/2017-21, ze dne 27. 9. 2017.
- Zákon č. 148/1998 Sb., *o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů*, v platném znění.
- Zákon č. 328/1999 Sb., *o občanských průkazech*, v platném znění.
- Zákon č. 320/2001 Sb., *o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů*, v platném znění.
- Zákon č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 500/2004 Sb., *správní řád*, v platném znění.
- Zákon č. 412/2005 Sb., *o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti*, v platném znění.
- Zákon č. 89/2012 Sb., *občanský zákoník*, v platném znění.
- Zákon č. 90/2012 Sb., *o obchodních společnostech a družstvech*, v platném znění.
- Zákon č. 255/2012 Sb., *o kontrole (kontrolní řád)*, v platném znění.

Zákon č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů, v platném znění.

Zákon č. 340/2015 Sb., *zákon o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv* (zákon o registru smluv).

Zákon č. 110/2019 Sb., *o zpracování osobních údajů*, v platném znění.

Zákon č. 111/2019 Sb., *kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů*, v platném znění.

RESUMÉ

Príspevek má za cieľ analyzovať právni úpravu práva na informácie a práva na ochranu osobných údajů a vymedziť jejich vzájemný postoj ve vztahu k jejich recipročním limitům a omezením. Elementární význam specifického konfliktu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů tkví v jejich přiměřené, ale zároveň dostatečné bilanci užitě během aplikace v praxi.

Klíčová slova: informace, právo na informace, zpracování osobních údajů, omezení zpracování osobních údajů.

SUMMARY

JONÁKOVÁ, Tereza: SELECTED ASPECTS OF RESTRICTION OF INFORMATION
- II

The paper aims to analyze legal codification of the right to information and the right to the protection of personal data and specifies their respective positions with regards to their mutual limitations and constrains. The fundamental significance of the specific conflict between the right to information and the right to the protection of personal data lies in theirs adequate, but also sufficient application balance in the everyday life.

Keywords: information, the right to the information, processing of personal data, the restriction of processing of personal data.